స్పెషల్ కథ

నీకై నేనొక అభిసారికలా!

* రచయిత్రి : శ్రీమతి పి. మాణిక్యం *

(రచయిత్రి)

(గతసంచిక తరువాయి)

“నువ్వొచ్చి ఎంత సేపయ్యింది సుమిత్రా? ఉదయము అత్తయ్యావాళ్లు వచ్చి బావను తీసుకొని వెళ్లారు. కళ్లు ఆపరేషను చేస్తారట. అన్నట్లు-కట్లు విప్పే సమయానికి బావ కళ్లెదురుగా, ముందుగా నువ్వే కన్పించాలని మరీ-మరీ చెప్పి వెళ్లాడు.

“ఏయ్ మొద్దూ! నేను చెప్పే మాటలు వింటున్నావా? మాట్లాడవే!” భుజాలు పట్టి కుదిపింది చందన.

“ఆఁ... వింటున్నాను. అలాగే!”

“ఏమిటో డల్‌గా ఉన్నావీ రోజు?”

“ఏమీ లేదు చందనా! కాస్త తల నొప్పిగా వుంటేనూ...”

“సరే... లోనకి రావే!”

“నే నెళ్లాలి. అమ్మకు ఒంట్లో బాగా లేదు.”

“సరే, నీ ఇష్టం!”

ఇంటికి వచ్చిందన్న మాటే గానీ, మనసు మనసులో లేదు. పైగా అమ్మ ఆరోగ్యము బాగా లేదు. ఆలోచనలతో బుర్ర వేడెక్కి పోతుంది.

రోజులు భారముగా గడుస్తున్నాయి. తల్లి ఆరోగ్యము కంటే శ్రీనివాస్ గురించే ఎక్కువగా ఆలోచిస్తుంది సుమిత్ర.

ఎలా వున్నాడో శ్రీనివాస్? తను ఒక్కసారైనా గుర్తొస్తుందా? ఎంత మధురమైనవి శ్రీనివాస్‌తో తను గడిపిన రోజులు?

ఏడీ తన శ్రీ? ప్రపంచమే శూన్యముగా అన్పిస్తుంది తనకు? ఆ నాటి రంగుల ప్రపంచము, అప్పటి ఆనందం! నా శ్రీ చెంత కలిగిన నిశ్చింత ఇప్పుడు కలగదేం? మనసంతా వికలంగా తయారయ్యింది. ఒక్క రోజే - నా శ్రీ లేకుండా వుండలేక పోతున్నానే? మరి కొన్నాళ్లు కొన్నేళ్లు వుండవలసీ వస్తే?

ఛ... తనను చూడకుండా శ్రీ మాత్రం వుండగలడా? ఒక్కసారి అతన్ని చూడాలి. ఎలా?

కెళ్ళు-కెళ్ళున తల్లి దగ్గు వినబడ్డముతో లోపలికి పరుగెత్తింది సుమిత్ర.

ఆమె పరిస్థితి అంతగా బాగా లేదు.

ఆ రోజే శ్రీనివాస్ కళ్ళు తెరిచేరోజు. అంటే కళ్లు తెరిచే రోజు. అంటే కట్లు విప్పే రోజు.

“ఆఁ... నెమ్మదిగా కళ్ళు విప్పండి. అలా... ఇంకాస్త నెమ్మది!” అంటున్న డాక్టరు చెప్పినట్లు మెల్ల-మెల్లగా కళ్ళు తెరిచాడు శ్రీనివాస్,

మొదటంతా అతని కళ్ళకు మసక-మసకగా కన్పించింది. తర్వాత క్రమ-క్రమముగా శుభ్రముగా కన్పిస్తోందతనికి.

[illegible] తను సుమిత్రను చూడాలను కున్నాడు. కానీ అతనికి కన్పించింది చందన.

చందన తల్లి, తండ్రి, చెల్లి, అత్తయ్య, మామయ్య, అందరూ వున్నారు. కానీ సుమిత్ర లేదు.

"[illegible] వారం రోజుల్లో మా వాడు అమెరికా వెళ్ళాలి." శ్రీనివాస్ తండ్రి మాటలకు.

"ఆ...తప్పకుండా వెళ్ళవచ్చు. అప్పటివరకు మాత్రం చాలా జాగ్రత్తగా వుండాలి. ఇప్పుడు మీ రంతా బైటకు వెళ్ళండి. అతనికి రెస్టు అవసరం!" అన్నాడు డాక్టర్ గురు.

[illegible]గా బయటకు నడవబోతున్న ఆమెను అడిగాడు శ్రీనివాస్.

"చందనా, సుమిత్ర···?"

"సారీ, బావా! నిన్ను చూడాలని అది కూడా అనుకుంటుంది. కానీ వాళ్ళమ్మ పోయింది. అందుకే తను రాలేక పోయింది."

సుమిత్ర సమాధానం విన్న అతను స్థాణువులా వుండిపోయాడు.

శ్రీనివాస్ అమెరికా వెళ్ళేందుకు ఏర్పాట్లు చక-చకా జరిగిపోతున్నాయి. అతను సుమిత్రను చూడాలని ఎంతగానో ప్రయత్నించినా ప్రయోజనము లేక పోయింది.

గతం అంతా కళ్ళకు కట్టినట్లు కన్పించింది... అమ్మ పోయాక ఇక యీ ప్రపంచంలో తనకున్న ఒకే ఒక్క తోడనుకొని అతనికోసం ఎదురు చూస్తుం దామె.

* * *

"ఎక్స్క్యూజ్ మీ...!"

ఎవరో అపరిచిత వ్యక్తి పిలవడముతో – నీళ్ళు తెస్తున్న సుమిత్ర, చంకలో బిందెతో, చిరునవ్వుతో మురిపెంగా అతని ముఖములోకి చూసింది.

"ఇక్కడ సుమిత్ర నీ...టీచర్?"

'తెలుసు' అన్నట్లు తలూపి. నాతో రమ్మన్నట్లు ముందుకు నడచింది.

ఆమె వెనుకనే నడిచాడతను.

మీ కొరకు...

మేము

తయారిస్తున్న

SNH

శ్రీ నిత్యా బనియన్లు

* బనియన్లు

* జెట్టీలు

* ఫేన్సీ కలర్ రకాలు

—: తయారించువారు :—

SRI NITHYA HOSIERIES

11-C Ramaiah Colony,

TIRUPUR - 638 602.

Stockists :

G. K. Banians

Vastralatha, Vijayawada-520 001.

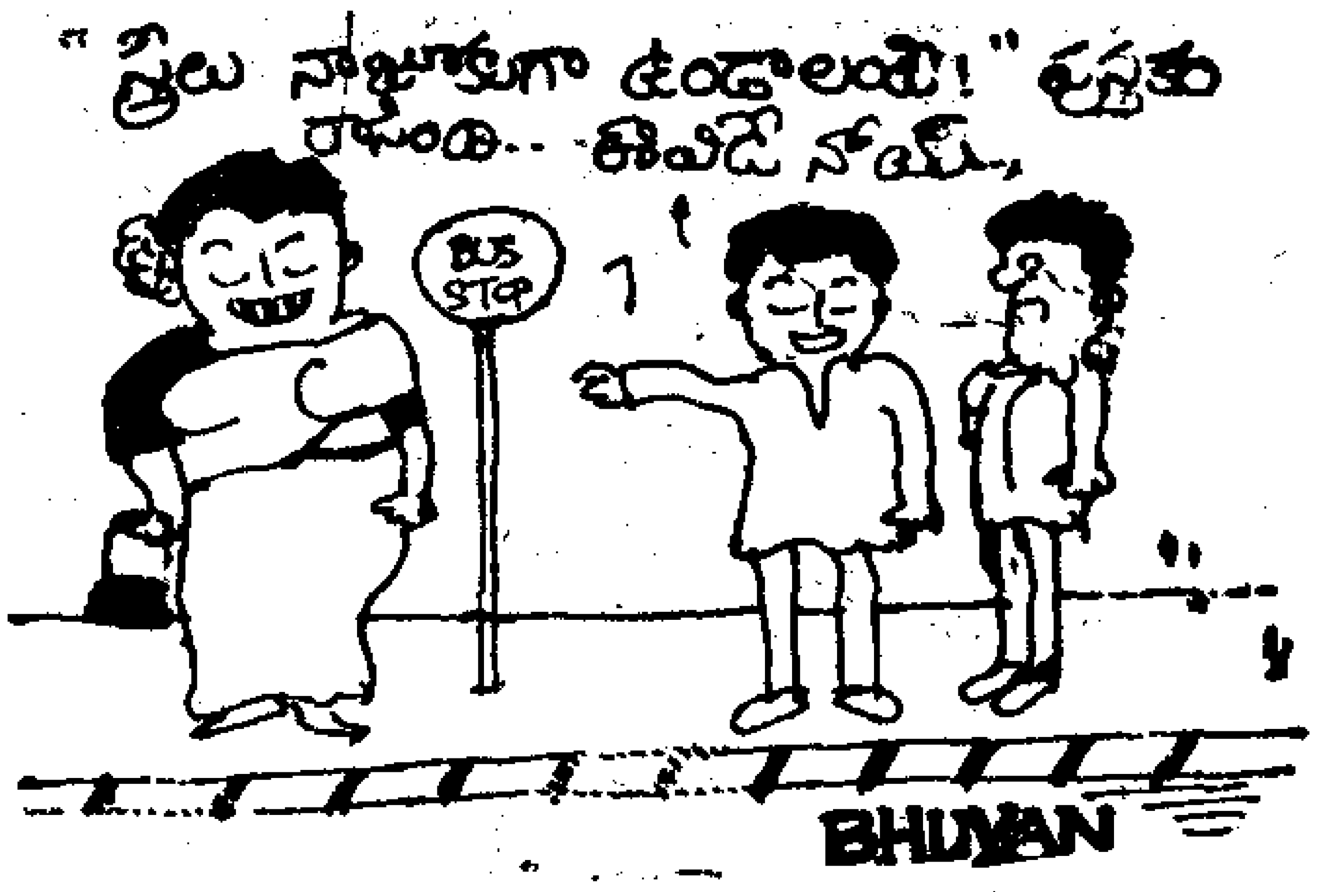

ఆమె ఇంట్లోకి వెళ్ళి వచ్చింది.

అతను బయట నిల్చుని వున్నాడు.

"అరే...అక్కడే నిల్చుండి పోయారే! లోపలికి రండి." అంటున్న ఆమె గొంతును గుర్తించిన శ్రీనివాస్.

"మీరు...నువ్వు...సుమిత్రా?" ఆశ్చర్యముగా అడికాడతను.

'ఔ' నన్నట్లు తల వూపి—

"కూర్చోండి. కాఫీ తీసుకొస్తా!"నంటూ లోపలికి నడిచి నామెను చూస్తూ స్థాణువులా నిలుచుండి పోయాడు.

అతని మనసు పరి-పరి విధాల ఆలోచిస్తోంది.

విడి ఎంత విచిత్రమయినది? అంతటి కరుణా మయికి, ఇంతటి వికృతమైన రూపమిచ్చిన ఆ భగవంతుడెంత నిర్దయుడు? నల్లగావున్న ఆ ముఖములో మరీ నల్లగా అసహ్యముగా వున్న ఆ మసూచికం మచ్చలు, ఏ కోణము నుండి చూసినా అనాకారమే తప్ప, 'అంద'మనే పదానికే నోచుకో లేదామె.

ఆమె కాఫీ తెస్తే తను త్రాగగలడా? ఈ నిజాన్ని ఏలా భరించాలి? నాకు కళ్ళు రాకుండా వున్నా బాగుండునేమో కదా!

మనసంతా చిత్రవధ అవుతోంది. భగవంతుడా! ఎందుకీ పరీక్ష నాకు? ఇప్పుడు నేనేం చెయ్యాలి? నో...సుమిత్రకు అన్యాయము చెయ్యకూడదు... అలా అని జీవితము ఆమెతో పంచుకోవడానికి మన సంగీకరించడము లేదు. తన నోటిలో ఆమెను తిరస్కరించ లేదు. మరిప్పుడేమి చెయ్యాలి?"

' కథాంజలి'లో వెలువడే కథలన్నీ కేవలం కల్పితం ఎవరినీ ఉద్దేశించి వ్రాసినదికాదు. రచయితల రచనలకు మేము ఏ మాత్రమూ బాధ్యులు కాదు. -సంపాదకుడు.

శ్రీ...తన శ్రీ!...అమెరికా వెళ్లాక కాస్త వొళ్ళు, రంగు వచ్చాయి. ఎంత బాగున్నాడు. ఏమనుకుంటున్నాడు తన గురించి? తనతో నన్ను అమెరికా తీసుకెళ్ళి పోతాడు. ఇక తన కష్టాలు గట్టెక్కిపోయి నట్లే! ఇంక తన గురించి తనేం ఆలోలించదు.

మధురమైన ఊహల్లో తేలిపోతూ, కాఫీ గ్లాసు తీసుకొని గుమ్మములోకొచ్చిన సుమిత్ర, అలాగే బొమ్మలా నిల్చుండి పోయింది.

తన ఆశల హరీ విల్లు.

తన కలల రాకుమారుడు,

తన ప్రాణములో ప్రాణము.

తన సర్వస్వము...

అక్కడ లేదు. ఆమె కళ్లు గిర్రున తిరిగాయి - భూమ్యాకాశాలు కల్సిపోయినట్లు. మొదలు నరికిన చెట్టులా అక్కడే నిలువునా కూలిపోయింది — సుమిత్ర.

(సమాప్తం)

మా శ్రేయోభిలాషులకు
దీపావళి శుభాకాంక్షలు